

Written by - க. இரமணிதரன் -

Sunday, 29 April 2018 17:42 - Last Updated Sunday, 29 April 2018 17:59

கருத்தும் படிமமும் வடிவமுங்கூட பிணைந்தபடிதான் இருக்கின்றன என்பதையும் காணவண்டும். ஹகைவிலே பருவகாலம் பற்றிய கவிதை என்பதும் மீறப்படக்கூடாதனென்பது, அதன் சீர்களாகக் குறித்த விதிகளோடு சரேந்து வருகின்றனென்பது ஓர் உதாரணம்; தமிழிலயே ஹகை வடிவத்தினை இலக்கணப்படுத்துதலாம் என்ற வாதமும் ஹகை மாரிநுளம்புகள் போல பரவிய காலத்திலே மரபுக கவிதைக் காரர்களிலே சிலராலே வகைக்கப்பட்ட வாதம்).

ஆக, இந்த தன்காக்கள் அந்த வகையிலயே பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன (ஏற்கனவே, ஐப்பானிய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்குப் போய், பின்னால், அங்கிருந்து தமிழுக்கு வருகின்றபோது, ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சிதவைகளையும் எண்ணிக்கொள்ளவண்டும்; மொழிபெயர்ப்பிலே இழக்கப்படுவது கவிதை - கிட்டத்தட்ட, வறூவறூ காவி அலைகளிடாகக் கடத்தப்படும் இசையிலே சரேம் இரசைச்சலோடு கடைப்பார் வானொலியிலே மீளப்படுதல் போல)

1.
the cold walk,
silence
between us
the creek running
under ice

கூதல் நடன,
எம்மிடன
மெளனம்
பணிகீழ்
சிறுறோடன ஓடும்

2.
hazy autumn moon
the sound of chestnuts dropping
from an empty sky
I gather your belongings
into boxes for the poor

புகாரக் கதிர் மதி
வறூறு வான நிறூ
வாதம் பருப்பு வீழ் ஒலி
ஏழகை காயப் பட்டிகளூள்
உன் உடமன சரேத்து நான

3.
night cries . . .

Written by - க. இரமணிதரன் -

Sunday, 29 April 2018 17:42 - Last Updated Sunday, 29 April 2018 17:59

wild geese leaving winter
bring winter -
I wear remembrance
in a necklace of shells

இரவூ அழுகிறதூ . . .
காட்டூ வாத் தகல் பனிக் காலம்
கொணர் பனிக் காலம் -
ஓரூ சிப்பிக் கழுத் தணியில்
நான் பபண்பணே நினவையுள்

4.
watching her sweep up
November's fallen leaves
I am love shaken . . .
her body moving almost
as it did when we were young

கார்த்திகை வீழ் (த்த்து) இலலை
கட்டூ(வாள்) அவள் நோக்கி
காதல் உலுப்பி(னனோனாய்) நான் . . .
இளமபைப் பரவதத் தே இழநைத் ததுப்போல
இன்னும் அசயையும் அவள் மனே

5.
New Year's Eve -
on a ladder
a moon-faced man
washes the face
of a clock.

புத்தாண்டின் புலர்வூ -
ஏணி நில் லொரூ
மதிமுக மனிதன்
மணிக் கட்டின் முகம்
கழுவூதலாம் .

posted by -/பயெரிவி. @ 10:52 PM 5 comments
Sunday, April 10, 2005

000000000000

இரபீ ந்திர நாத் தாக்ரின் தோட்டக் காரன் எனக் குப் பிபித் ததொரூ தொகுதி. அவருக் குப்
புகழதைத் தந் ததாக்சு சொல்லப்படும் கீ தாளு சலிகட்ட அந் த அளவுக் குப்
பிபித் ததில் லை. என் குறை ஆங்கிலத் தை வதைத் துக் கொண்டு 1987 இறக் கும் 1992
இறக் கும் இடயிலலே தோட்டக் காரனிலலே சில பபுக் களை முழி பயெர்க் க முயற் சித் தனே .

22

When she passed by me with quick steps, the end of her skirt touched me.
From the unknown island of a heart came a sudden warm breath of spring.
A flutter of a flitting touch brushed me and vanished in a moment, like a torn flower petal blown in the breeze.
It fell upon my heart like a sigh of her body and whisper of her heart.

விரைந்து அடியிட்டும்
அவள் என்னகைக் கடக்கையிலே
தொட்டும் ச் சனெறது அவள்
பாவாடடை முனடை எனையே.

இதயத்தின் முன்னறியாதீ விருந்து
எழுந்து வந்தது ஓர் உடனடி
வசந்தத்தின் சட்டான சுவாசமிங்கு.

ஓர் தாவு தொடுகையின் சிறகடிப்பு
எனின் உரசி, பின் மறநைத்து கணத்தே,
ஓர் உதிரந்த மலர் இதழ்
தனெறலில் ஊதப்பட்டது போலிங்கே.

அது தாக்கிப் போனது என மனதை
அவள் உடலின் பரமம் ச்சனெ,
அவள் இதய இரகசிய உச்சரிப்பனெ.
(தாக்கரின் "தொட்டக காரன்" -22)

47

If you would have it so, I will end my singing.
If it sets your heart aflutter, I will take away my eyes from your face.
If it suddenly startles you in your walk, I will step aside and take another path.
If it confuses you in your flower-weaving, I will shun your lonely garden.
If it makes the water wanton and wild, I will not row my boat by

your bank.

அவ்வண்ணம் நீ எண்ணம் கொண்டிருப்பின்,
நிறுத்துகிறேன் நான் என நிகழ்காலப் பாடாதுதலை.

அஃது உன் இதயம் படபடக்கப்
படாத்துமன்றால்,
எடாக்கிறேன் என கண்கள் உன்
முகமிருந்து வறையுங்கோ.

அது உன் நடையில் உடன்
அதிர்ச்சியினகை கொடுக்குமன்றால்,
அபி விலக்கி, நான் எடாப்பனே
அதுவில்லா வறேறு பாதை,

அது உன் பரிமாலை பின்னுதலில்
கூழப்பம் உனபைப் படாத்துமன்றால்,
தவிரக்கின்றனே உன்
தனிமதைத் தோட்டத்தலை இனி நான்.

அது நீ ரை விளையாட்டுக்காட்டி,
வறையோட்டிப் பார்க்குமன்றால்,
வலிக்கமாட்டனே என ஓடம் - இனி
உன் நதியின் கரையினிலே.
(தூக்கிரின் "தோட்டக்காரன்" -47)

48

Free me from the bonds of your sweetness, my love! No more of
this wine of kisses.
This mist of heavy incense stifles my heart.
Open the doors, make room for the morning light.
I am lost in you, wrapped in the folds of your caresses.
Free me from your spells, and give me back the manhood to offer
you my freed heart.

என் அன்பே,
விடாதுதலை செய் எனனை
இனிமையின் தளையிருந்து, - வணைடாம்,
இனிமலேம இந் த முத்தம்
பொதி போதலை மது.

இந் த சநி நறும் புகையின்
புகார் மண்டலம் புதகை கின்றது
ஓரு கட்டாக்காள் என மனதை.

Written by - க. இரமணிதரன் -

Sunday, 29 April 2018 17:42 - Last Updated Sunday, 29 April 2018 17:59

திறந்து விடும் வாயில்களைய;
காலமெனக் கு
வெளி இங்கு நீ அமை.

உன்னிடத்தே தோலநீந்துள்ளனே,
கட்டைக்கட்டான உன் மனம்
இன்பத்தொடுகுகளிறு சூற்றுப்பட்டு.

விடும்வி எனனை உன் மந்திர
உச்சாடனங்கள் விட்டு வெளி;
மீளக் கொடுத்து விடும் என ஆண்மை - உனக்கு,
நான் அர்ப்பிக்க வேண்டும் என
கட்டற்ற விடும்வி இதுமே என பதற்காய்.
(தாக்கிரி "தோட்டக்காரன்"-48)

28

Your questioning eyes are sad. They seek to know my meaning as
the moon would fathom the sea.

I have bared my life before your eyes from end to end, with
nothing hidden or held back. That is why you know me not.
If it were only a gem I could break it into a hundred pieces and
string them into a chain to put on your neck.
If it were only a flower, round and small and sweet, I could
pluck it from its stem to set it in your hair.
But it is a heart, my beloved. Where are its shores and its
bottom?

You know not the limits of this kingdom, still you are its queen.
If it were only a moment of pleasure it would flower in an easy
smile, and you could see it and read it in a moment.

If it were merely a pain it would melt in limpid tears,
reflecting its inmost secret without a word.

But it is love, my beloved.

Its pleasure and pain are boundless, and endless its wants and
wealth.

It is as near to you as your life, but you can never wholly know
it.

உன் வினாவெழுப்பும் விழிகள்
சோகத்திற்தாம் மிக்கும்.
அவையே, கடல் ஆழம் அளக்க விழை
மழும்மதிபோல - எனப் பொருளறிய
வழி தடும்.

உன் கண் முன்னே

Written by - க. இரமணிதரன் -

Sunday, 29 April 2018 17:42 - Last Updated Sunday, 29 April 2018 17:59

ஆதி மூதல் அந்தம் வரலை
நான் நிர்வாணப் படுத்தி வதைத்தனே,
என் வாழ்வு எல்லாமே; எதும்
மறதை திடாது, என்னுள்ளே
தரித்துப் பதுக்கிடாது.- அதனாற்றான்,
இன்னும் புரியவில்லை இங்கே என்கை, நீ .

அஃது ஓர் இரத்தினம் மட்டும் என்றிருந்தால்,
ஆயிரம் துண்டங்களாய் நான் உடைத்து,
கோரத்திருப்பனே எல்லாமே உன் கழுத்துக்காய்
ஓர் கொடிமாலையென.

அது, வட்டமாய், சிறிதாய், மதுரமாய்,
ஓர் மலர் மட்டும் என்றிருந்தால்,
தண்டிருந்து கிள்ளி எடுத்துத் திருப்பனே நான்
அஃது உன் கந்தலிலே சட்டி வகைக்க.

ஆனால், அஃது என இயம்,
என் அன்புக்குரியவளே.
எங்கெனச் சொல்ல
அதன் கரகையும் ஆழங்களும்?

நீ அறியாய் இவ் விராஜ்யத்தின் எல்லைகளை,
இத்தனகையும், அதன் வீற்றிருக்கும்
இராநீ என்றானபோதும் இங்கே.

அது மட்டும் ஓர் சூலப் புன்சிரிப்பில்
மலரும் நொடிநேர மகிழ்வு என்றால்,
காண் முடியும் அதை நான்; கட்டவதே,
கண் நேரத்தில் வாசித்தும் இருப்பனே.

அது ஓர் வலி மட்டும் என்றானால்,
தான் ஓர் சொல் எடுத்துச் சுற்றாமலே
உள்ளகத்து கிடக்கையெல்லாம்
தள்ளிய கண்ணீர்துளியில்
அள்ளிப் பிரதிபலித்து ஆங்கே
உருகிக் கரணத்திருக்கும்.

ஆனால், இது காதல்,
என் அன்புக்குரியவளே.

இதன் மகிழ்வும் வலியும்
வரம்பற்றவை;
அதன் தேவையும் சிலவமும்
மூடிவற்றவை.

அது உனக்கு மிகவும் அருகானது,
உன் உயிர்போல, ஆனால்,
என்றுமே மூழ்தாய் அறியாய்
அதனை .
(தூக்கரின் "தோட்டக்காரன்"-28)

62

In the dusky path of a dream I went to seek the love who was mine
in a former life.

Her house stood at the end of a desolate street.
In the evening breeze her pet peacock sat drowsing on its perch,
and the pigeons were silent in their corner.

She set her lamp down by the portal and stood before me.
She raised her large eyes to my face and mutely asked, "Are you
well, my friend?"
I tried to answer, but our language had been lost and forgotten.

I thought and thought; our names would not come to my mind.
Tears shone in her eyes. She held up her right hand to me. I
took it and stood silent.

Out lamp had flickered in the evening breeze and died.

ஓளி தளர்ந்த கனவுப்பாதையினிடே
நான் நடந்தேன், என முன்னைய
பிறவியொன்றின் அன்பிற்குரியாளதைத் தடேபி.

கைவிட்ட ஒரு தரூ மூபிவினிலே
கிடந்தது அவள் கையில்.

மாலை இளங்காற்றினிலே, அவள் சலெல்ல
மயில் அரைத்தபங்கிக் கிடந்தது அதன் கட்டில்.
புறாக்கள் தம் மலகைகளில் மோனத்தே மூடங்கியதாய்.

அவள் வாயிலிலே விளக்கு வதைத்தாள்; பின்,
வந்து நின்றாள் என முன்னே.

தன் அகன்ற விழி என முகம் முன்னழைப்பி
பரூ மெளனத்தே கட்டிபுருந்தாள்,
"நலமா நீ உள்ளனையோ, என நண்ப?"

பதிலிறுக்க முயற்சியுற்றனே, ஆயின்

Written by - க. இரமணிதரன் -

Sunday, 29 April 2018 17:42 - Last Updated Sunday, 29 April 2018 17:59

எம் மொழிகள் ததொலநைந் துபடோயின;
மலேமும், மறக கப பட்டும் கபட

நான் சிந்தித்தனே; மலேமும் சிந்தித்தனே;
எங்கள் பபெரர்களோ மீ ண்டு
எழுதலில் லை என மனத்தில.

நீ ரப் பளபளப்பில் அவள் கண்கள்.
நீ ட்டினாள எனக்காய் அவள் தன் வலக்கரம்.
அது எடுத்து மெளனத்தே நிறுந்தனே நான்.

எம் விளக்கு ஒரு கணம்
மாலதை தனெறலில் மினுங்கி, பின்
மபிந்து பபோனது.
(தூகரின "தடோட்டக்காரன்"-62)
posted by -/பபெரலி. @ 12:53 PM 0 comments

Saturday, April 09, 2005

தஸ் லிமா நஸ் ரீ ன் (Taslima Nasrin) : பங்களாதேசப் பணை கவிஞர்; ததொழிலில் மருத்துவர்;
சில கருத்துமூன் வபை புக களால், நாடாவிட்டடோபி மறே கஜே ஜரபோப் பாவிற தஞ்சம்
தறப்போது. உலக 'PEN' விருது பறெறவர். என மொழிபபெர்ப்புக கான ஆங்கிலமபலம்,
Carolyn Wright உடயை புத்தகம், "The Game In Reverse." இம் மொழிபபெர்ப்பில், தமிழ்ச்
சீ ரான ஓட்டத்திறகும் கருத்துக்கமமே மூன் னுரிமகை கொடாத்துள்ளனே; அவரின்
கவிதை இலக கண அமபை புக கல்ல. கருத்துகள் அவருடயைவகை; அம்பினகை நகோகறக.
நனறி.

Aggression

Human nature is such
that if you sit, they'll say - "No, don't sit!"
If you stand, "What's the matter, walk!"
And if you walk, "Shame on you, sit down!"

If you so much as lie down, they'll bother you - "Get up."
If you don't lie down, no respite, "Lie down for a bit!"

I'm wasting my days getting up and sitting down.
If I'm dying right now, they speak up - "Live."
If they see my living, who knows when
they'll say - "Shame on you, die!"

In tremendous fear I secretly go on living.

0000000000000000

மனித இயற்கை அப்படியானது;
நீ அமர்ந்தால்,
அவர்கள் சொல்வார் உனக்கு - "இல்லவே இல்லை, இராதே!"
நீ நிற்பினோ, "ஏது பிரச்சனை? நட!"
நீ நடப்பின், "வெட்கமோ வெட்கம்! இரடி பண்ணீ!"

நீ சற்றாயந்து கிடப்போமெனில், கொடும்பார் அலுப்பு - "எழுந்திரு."
நீ கிடக்காவினோ, தொந்தரவு போதவில்லை, "சும்மா கிடக்காயோ கொஞ்ச நேரம்!"

அமர்தலிலும் எழுதலிலும் வீணே கழிவதாய் என நாட்கள்.
இறப்பு எனக்கு இப்போதெனினும், அவர்கள் பசுவார் உரக்க, -"வாழ்ந்திரு."
என் வாழ்தல் காணில், ஆர் அறிவார் எப்போதெழும்
அவர்கள் குரலென்று - "வெட்கித் தலை குனி, இறந்து போ!"

அளவிடா அச்சத்தே வாழ்ந்திருப்பனே இரகசியமாய்.

Mosque, Temple

Let the pavilions of religion be ground to bits,
let the bricks of temples, mosques, gurudwaras, churches
be burnt in blind fire,
and upon those heaps of destruction
let lovely flower gardens grow, spreading their fragrance,
let children's schools and study halls grow.

For the welfare of humanity, now let prayer halls
be turned into hospitals, orphanages, schools, universities,
now let prayer halls become academies of art, fine arts centers,
scientific research institutes,
now let prayer halls be turned to golden rice fields
in the radiant dawn,
open fields, rivers, restless seas.

From now on let religion's other name be humanity.

00000,000000

Written by - க. இரமணிதரன் -

Sunday, 29 April 2018 17:42 - Last Updated Sunday, 29 April 2018 17:59

மதங்களின் மண்டபங்கள் மண்ணோடும் மண்ணாகட்டும்,
ஆலயம், மசூதி, கயூத்துவாரா, கோவில் கட்டும் கற்களெல்லாம்
கண்ணுறும் போகட்டும் கண்மீடித்தனத்தீ யினிலே;
அத்தனை அழிவு அடியிருந்தும்
எழும்பட்டும் அழகு மலர்த்தோட்டங்கள், பரப்பட்டும் அவை நறுமகரந்தம்,
வளரட்டும் கழந்தைக் கல்விக் கட்டங்கள், கற்கை மணிமண்டபங்கள்.

மானிடத்தின் நன்மைக்காய், இன்று உருக்கொள்ளட்டும் வழிபாட்டிடமெல்லாம்
மருத்துவநிலையமாய், அனாதை அரவணைப்பிடமாய், பாடசாலையாய், பல்கலைக்கழகமாய்,
ஆகட்டும் வழிபாட்டகட்டிடமெல்லாம் கலைகளின் ஆதாரசாலையாய், நுண்கலை
மயங்களாய்,
விஞ்ஞான ஆய்வு நிலையங்களாய்,
உருமாறட்டும் பிரார்த்தனைக்கட்டங்கள் தங்க நெல்வயல்களாய்
ஓளிவெம்மைக் கதிரெழுப்புக்காலையிலே,
வெளிக் களங்களாய், நதிகளாய், அமதியற்ற கடல்களாய்.

இந்நேரத் தொடர்பும் ஆகட்டும் மதத்தின் மறுநாமம் மானிடநயேமென்று.

00000 0000 000000 000 000000000 00000000000000 :

Note: tupi = cap. The poem above is based on a true story about a woman called, Noorjahan. She was the daughter of a landless peasant in Bangladesh. Her husband divorced her and later, she remarried. The leaders in her village one fine day declared that her second marriage was against the Law. She was dragged from her house at dawn, buried up to her waist in a pit, and publicly stoned for alleged adultery. Having being humiliated and reduced to nothingness, she committed suicide by drinking insecticide.

Noorjahan

They have made Noorjahan stand in a hole in the courtyard,
there she stands, submerged to her waist with head hanging.
They're throwing stones at Noorjahan,
these stones are striking my body.

Stones are striking my head, forehead, chest and back,
they're throwing stones and laughing aloud, laughing and shouting abuse.
Noorjahan's fractured forehead pours out blood, mine also.
Noorjahan's eyes have burst, mine also.
Noorjahan's nose has been smashed, mine also.
Through Noorjahan's torn breast, her heart has been pierced, mine also.
Are these stones not striking you?

They're laughing aloud, laughing and stroking their beards,
there are tupis stuck to their heads, they too are shaking with laughter.
They're laughing and swinging their walking sticks;
from the quiver of their cruel eyes, arrows speed to pierce her body,
my body also.

Are these arrows not piercing your body?

0000000000

அவர்கள் நிறுத்தினர் நபர் ஜகானை முற்றத்தே துளையொன்றுள்ளே;
அங்கு அவள் நிற்கின்றாள், அவள் பளபுதுநைது தலை தொங்கியிருக்க.
அவர்கள் வீ சுகின்றனர் அவள் மலேகே கற்கள்;
அக்கற்கள் தாக்குகின்றன என மனேனி.

கற்கள் தாக்குகின்றன என சிரம், முன் நெற்றி, நெஞ்சம், இன்னும் பின்புறம்,
அவர்கள் எக்காளச் சிரிப்புடன் வீ சுகின்றனர் கற்கள்; சிரிப்புடன் கட்டவடே
தடிஷணயும் கத்தி.
நபர் ஜகானின் முறிவுற்ற நெற்றி வழிப் பொழியும் வளிகுறுதி; என்னுடையதும் கட்டவடே.
நபர் ஜகான் கண்கள் வடெடித்துற்றன, கட்டவடே என்னுடையதும்.
நபர் ஜகான் நாசி சிதைக்கப்பட்டதாய், என்னிலும் அதுபோலவே.
பிய்யுண்ட நபர் ஜகான் மார்பகமட்டே,
கட்டராய்க் கிழிப்புண்ட அவள் இதயமட்டே, சரேந்து என்னுடையதும்
தாக்கவில்லையா இங்கு எவரயும் இக்கற்கள்?

அவர்கள் நகைக்கின்றனர் பலத்தே, நகைக்கின்றனர் கட்டத் தம்தாபி உருவி விட்டும்,
கட்டச் சரேந்து அதிரந்தன அவர் தலை சரே குல்லாக்கள் கட்ட அவர் நகைப்பில்.
அவர்கள் சிரிக்கின்றனர் சரேவடே தம் நடகைகதைத்தடி சூழற்றியுங்கட்ட;
அவர்தம் கார்பககண் அம்பாறாத தடெளியிருந்து, வகேங்கொள் அம்புகள் கிழிக்க அவள்
உடல்,
எனதயும் கட்டத்தான.
உங்கள் உடலதேயும் கிழித்திலதோ அவ்வம்பதேயும்?

'97 ஜூன், 28 11:58 மநிநே.

நன்றி: அலகைனின் அலகைகள்: கழ - <https://kuuzh.blogspot.ca/2005/04/>